

Кожний робочий день ректор М.І. Беляєв розпочинав з аналізу стану ремонтів та будівництва гуртожитків та корпусів інституту.

Повернувшись з відрядження до м. Астрахань, М.І. Беляєв був у шоковому стані через те, що там завалився гуртожиток студентів. В аналогічному стані перебував на той час і наш гуртожиток № 1 (вул. Целіноградська, 28). Михайло Іванович миттєво вирішив питання фінансування ремонту гуртожитку, заміни труб та сантехніки, а студенти влітку заробили необхідну кількість керамічної плитки для обкладання гуртожитку плиткою, на внутрішнє оздоблення гуртожитку та кафедр інституту.

У 1990 році активно йшла добудова шестиповерхового корпусу інституту. Цю роботу щоденно контролював М.І. Беляєв. Одного дня він запропонував мені відремонтувати приміщення на третьому поверсі цього корпусу та перевести потім туди деканат заочного відділення інженерно-технологічного факультету. Я взявся зі своїми студентами за цю роботу і вже навесні показував відремонтовані приміщення М.І. Беляєву (відремонтовані стіни, двері, вікна, покляні шпалери та паркетну долівку). Михайлу Івановичу сподобався наш ремонт, і він сказав: «Вікторе Станіславовичу! Хочу представити Вам д.т.н., професора Галину Михайлівну Лисюк! Вона працювала деканом у Кемеровському технологічному інституті харчової промисловості, а зараз разом з чоловіком переїхала до м. Харків. Я запропонував їй створити та очолити кафедру технології хліба та кондитерських виробів. Думаю Ви не будете заперечувати, якщо ці чудові приміщення ми віддамо для кафедри!» Звісно, я не заперечував, і ми знову повернулися до своїх старих приміщень.

До останнього подиху М.І. Беляєв планував подальший розвиток наукової, навчальної та виробничої діяльності інституту, його співпрацю з підприємствами громадського харчування, сільського господарства, харчової, торговельної та переробної галузей.

В.С. Артеменко, канд. техн. наук, доц. *(ХДУХТ, Харків)*

ВОСПОМИНАНИЯ О ВЕЛИКОМ УЧЕНОМ, НАСТАВНИКЕ МОЛОДЕЖИ, О МОЕМ УЧИТЕЛЕ БЕЛЯЕВЕ МИХАИЛЕ ИВАНОВИЧЕ

Я родился и вырос в одном из сел Ферганской долины Узбекистана. После школы поступил в Самаркандский кооперативный институт на технологический факультет. После окончания института я работал по распределению в районном общепите инженером-

технологом. Всегда хотел заниматься наукой. В журнале «Общественное питание» прочитал статью про Михаила Ивановича Беляева, ректора Харьковского института общественного питания, доктора технических наук, профессора. Я написал письмо Михаилу Ивановичу Беляеву. Человек такого высокого ранга ответил на мое письмо и объяснил, что если я смогу сдать экзамены в аспирантуру, то он будет работать со мной. Вот это письмо и изменило мою судьбу. Я сдал экзамены и поступил в аспирантуру.

Михаил Иванович Беляев был очень отзывчивым, действительно гениальным ученым. Несмотря на большие успехи, он всегда оставался скромным человеком и всегда поддерживал одаренную молодежь. Михаил Иванович создал великолепную научную школу, и люди, которые находились рядом, также были сильными, одаренными и скромными людьми.

Ш.Н. Атаханов, канд. техн. наук, доц. *(Наманганский инженерно-технологический университет, Узбекистан)*

МИХАИЛ ИВАНОВИЧ БЕЛЯЕВ В МОЕЙ ПАМЯТИ

Михаил Иванович Беляев – мой учитель, наставник. В далеком 1977 году после окончания института меня приняли на работу старшим лаборантом на кафедру оборудования. В то время кафедра насчитывала около 20 человек и руководил ею Михаил Иванович Беляев. Размещалась кафедра в полуподвальном помещении на ул. Дзержинского.

Работать на кафедре было очень ответственным и серьезным делом, особенно под началом Михаила Ивановича, если учесть, что я только что была студенткой и никогда нигде не работала. Дело в том, что я сменила на некоторое время Веру Алексеевну Ефимову, которая на тот момент была в декретном отпуске.

Михаил Иванович в то время больше занимался учебным процессом: становились дисциплины, подбирались кадры, оснащались лаборатории, в лабораториях проводились эксперименты Н.Г. Черкашиным, М.К. Богачевым и другими преподавателями.

Со временем все кафедры переехали в новый корпус на Алексеевку. Тут особенно проявилась и хозяйственные способности Михайла Ивановича. Как много сил, энергии, энтузиазма, смекалки, напористости необходимы были, чтобы довести лаборатории кафедры до нужной кондиции!